

París, 3 d'Avià 3-III-1941

Estimada Fieba Consuelo. Fa una tarda
 clara i una mica ventejada, com la del dia
 que vau passar amb vosaltres fa 15 o setze
 mesos. De del 44 a t'escric veig el cim
 del del salze del jardí, ja tot esplanissat
 de bonollons d'un verd tendre com una espè
 rança d'àngel, d'altant-se, ja primer terme,
 sobre un fons del Vallès oriental - una simple
 plana clapejada de verd blanc i terra apagat,
 on es descien: la marxa ocupada solen
 un pedret polida al sol que ja comença a
 brillar; a darrer terme, la collada de la costa
 plena de núvols blancs, que esalta aquest
 dia que vosaltres veieu des dels vostres límits
 amb. Vos veieu que aquest dia, que ja
 no són ni hivern, i encara no són de l'
 primavera, són es que m'ajuden més de
 avui? La maternalesa sembla que esteri
 algun miracle d'amor tot julla, si atem

pero, espero ^{que} una pasantia. Igual que me
salties. Sí me que després, quan arriba de
deixar la primavera laboral, evidentment, es va
tada, és en decepció cada any i
penso: - No era així, - no era així -

Potser trobaria estrany, i fins i tot ridícul,
que t'escrigui de la primavera. Però sempre
vat més parlar d'ella que de Bulgària.

Quan ha datat en pregunta si t'hauria
vist quan vaig tornar a Barcelona, i com
estaven tot. Naturalment, vaig dir-li que sí.
Em vaig en tip d'escríure mentides! Surt
que una noia m'ha dit que les mentides
de datar amb homa intenció ho fan
avui al present. I aquí pots dir la Núria
la 19 anys. Sembla impossible! Em fa molta
ràbia pensar d'ella aquest mes de la
sua primavera ja ventot. Tant com m'atruvien
pensar que algun dia tindria una jove
de divuit anys!